

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώφρα γκακαίνομόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ἄλλως μέρη—δέκα θράγκα καί' σὺ δ' ἔρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεόμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Μαῖου τρίτη καὶ εἰκοστή,
 ἔγινε φέστα θαυμαστή.

Ἔτος χλια καὶ ἐννεακόσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
 ποὺ μὲ μάνταις εὐδοίωνος ἀγαθὰ καὶ ἔγω προσμένω.

Χιλία τρακόσα τέσσαρα, πρόθεσις καὶ τριάντα,
 ὁ Βασιληᾶς μας ὄγιης νὰ βασιλεύῃ πάντα.

**Ρίχνω στίχους' στὸ χαρτί
 γιὰ τοῦ Ρήγα τὴν γιορτὴ.**

A.

Ἐστὸ Παλάτι τριγυρῶ
 μὲ χαρούμενη λαλιά,
 σήμερα πανηγυρῶ
 τὸνομα τοῦ Βασιληᾶ.

Σχόλη σήμερα τρανή,
 πανηγύρεως ἡμέρα,
 καὶ σημαία γαλανή
 κυματίζει πέρα πέρα.

Σήμερα τρανή γιορτὴ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου,
 ποὺ 'ψηλά' στοὺς οὐρανοὺς εἶδε τὸν Σταυρὸν νὰ λάμπη,
 σήμερα τρανή γιορτὴ καὶ τοῦ Ρήγα μας ἀεινοῦ,
 ποὺ μὲ Στέμμα τοῦ Σταυροῦ τὸν ὕμνον βουνὰ καϊκά-
 μπουι.

Σήμερα μεγάλη Σχόλη,
 ποὺ πανηγυρῶ ζοῦν ἔλοι
 γιὰ τὸν πρώτο Στρατηλάτη.

Ὁ διαφνοσταφανωμένος
 ἄτονος καὶ ἀρρωστημένος
 εἶχε πέσει' στὸ κρεβάτι.

Μὰς ἀρρώστητος βαρεῖα
 τοῦτος, ποὺ δεινὸν αἰῶνες
 ἐπεράσανε' μπροστά του.

Κι' ἀναφαν γι' αὐτὸν καρδιά,
 κι' ἔστειλαν σταυροὺς, εἰκόνας,
 κι' ἄγρια λείψανα κοντά του.

Β'.

"Όλα τάλλα παραιτώ
καί τόν Ρήγα χαιρετώ,
πού μεγάλη Παναγιά
τουδωσε τήν πρώτ' ύγειά.

Κι'εγελάσανε τά χείλη του λαού του λυπημένου,
πού μέ τούτη τήν άρρώστεια του διαφροστεφανωμένου
ήταν άρρωστος κι'έκείνος και τόν έτρωγε μιá λύπη,
και λαχτάρα' μέρα νύκτα και μεγάλο καρδιοκτύπι.

"Στό προσκέφαλό του μένει
Παναγιά στεφανωμένη
μή έν'άθαντο στεφάνι.

Πριν γυρίσουν σ'τό νησί
τήν Εικόνα τήν χρυσή
ό Δωδέκατος θά γιάνη.

"Στό Παλάτι μας κυτάζω,
και χαρομένοις γιορτάζω
τήν γιορτή του Δωδεκάτου
μέ τήν Παναγιά κοντά του.

"Όλοι τώρ'ός κελαϊδούμε,
γρήγορα θά ξαναϊδούμε
σάν και πρώτα δυνατή
λεβεντιά καμαρωτή.

Λέν πως'γρήγορα γερός
και σάν πρώτα λιγερός
έμπροστά μας θά προβάλλη.

Και γι'Αυτόν σά γαλανούς
κι'όνειρώδεις ουρανούς
θά φανή Σταυρός και πάλι.

Και του Γένους ή Κορώνα
μέ τρανή κορμοστασιά
θά σταθί' σ'την Έκκλησιά
ώσαν μαρμαροκολώνα.

Γ'.

Μές σ'την τόση παραζάλη
πάρτε δώστε φιλιá...
σήμερα γιορτή μεγάλη
του χρυσού μας Βασιληά.

Νάτος νάτος γιατρεμμένος
ό διαφροστεφανωμένος,
θεία χάρις κι'εύλογία.

Νάτος'στ'άλογο καθάλα...
έντως θαύματα μεγάλα
κάνει τούτ'ή Παναγία.

Σήμερα λαμπρός ό Θρόνος
και βαρούν καμπαναριά,
κι'έφυγε μεγάλος πόνος,
πού μάς πλάκωνε βαρειά.

"Εφυγ'ένας'Εφιάλτης,
έφυγ'ένας ψυχογάλτης,
ένας δαίμων άπηγής,
κάποια βασκανία μαύρη,
και δέν είξυρε κανείς
μιá παρηγοριά πού νάδρη.

Και'κτυπούσανε τά στήθη
δυστυχών Ραγιάδων πλήθη,
πού τούς σφάζουν σάν τραγιά.

Κι'έκαιαν τά σωθικά των...
έντως θαύματα θαυμάτων
κάνει τούτ'ή Παναγία.

Φθάνει μιá ζητωκραυγή
μέσ'άπό μεγάλη γή
κι'άπό βάθη θαλασσών.

Νέος Θρόνος άνταυγάσει,
και λαός ζητωκραυγάσει
μέ φωνήν διαπασών.

Γιά τόν Ρήγα μας χοροί,
όπου συντροφιά του μένει
Γιάτρισσα προσκυνημένη.

Κι'όσο τούτη τόν φρουρεί
και τό χέρι της άπλώνει
τόσ'ό Ρήγας άτσολώνει.

Ζήτ'ό Ρήγας... γελά χαρά του...
ποός γι'Αυτόν δέν θά γιορτάση;
ό Λαός Εικόνοστάσι
έκανε τ'Ανάκτορά του.

Μέ τήν δάφνηνη Κορώνα
νάτος έπως πριν όραος...
Ζήτω τέτοιου Στρατηλάτη.

Κι' έπολος έχει μάνειμόνα
τό νομίζει τώρα χρέος
νά τήν στείλη στο Παλάτι.

Δέστε... κι' απ' εδω κι' εκεί
στελλονται μικρές μεγάλαις,
ώσαν μιά νά μήν άρκη
στελλουν για βοήθεια κι' άλλαις.

Σήμερα' στόν Κωνσταντίνο
τρόπαια μεγάλα στήνω.
Κωνσταντίνο τόνόμά του
και τρανό τό' μιλημά του.

Κωνσταντίνο μας τόν λένε
και τόν βλέπουν μέσ' στα μάτια,
και σάν άρρωστήση κλαίνε
και καλύβαις και παλάτια.

Έτσι μόλις έγεννήθη τόν εδέπτιος τό Γένος,
κι' ένας άλλος Κωνσταντίνοσ, Βασιλιάσ μαρμαρωμένος.
Τούτος έδωσε για δώρο' στόν δικό μας Βασιλέα
δλα τά χρυσόβουλά του,

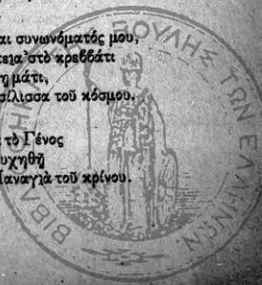
τά χρυσά τά πέδιλά του
και τήν περικεφαλαία.

Τούδωσε μαζί μ' αυτά
κι' έν' ατό με δώδ κεφάλια,
νά τόν πέρνη νά πετζ
σέ στεριαίς και περιγύλια.

Τούτος' γρήγορος περνά,
τούτος ύμους άπηχάει,
και' στού Ρήγγα τήν φυχή
πόθους ίσροδσ γαννά.

Τούτος τούπε μιά φορά : νάναι συνώνόμάτ'σ μου,
κι' άν μ' άρρώστεια' στό κρεβάτι
βάσκανο σέ ρίξη μάτι,
νά γανή για Σε γιατρος ή Βασιλίσσα του κόσμου.

Μ' έλο σήμερα τό Γένος
θέλει νά προσευχηθή
'μπρός' στήν Παναγιά του κρίνου.

Κωνσταντίνος γιαιτρεμμένος,
 ποδ φουκτώνει τὸ σπαθί.
 ἐνὸς ἄλλου Κωνσταντίνου.

Κι' αὐτὸς ὁ Κράους ὁ γιαιτρεμμένος, εἰς μὲ λόγια λίγα
 γιὰ τὸν δικό μας Ρήγα,
 νὰ πάψη μ' αὐτοκίνητα κι' ὁ Ρήγας νὰ πηγαίνει,
 μόνον καβέλα σ' ἄλογο περίπατο νὰ βγαίνει.

Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτο συμφωνῶ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ,
 πούχει σπουδαίο νοῦ.

Τὸν Ρήγα μας τὸν ζηλευτό
 τὸν θέλω σ' αὐτὴ φτερωτό,
 τὸν θέλω καββαλάρη
 μὲ μιά περίσσια χάρι.

Τὸ λένε κι' ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ
 κι' ἐγὼ τὸ βεβαιώνω...
 σὲ λεβεντιά Βασιλικῆ
 τῆλογο πρέπει μόνο.

Τῆλογο τὸ παρήφανο μὲ τὸ πλὴν καμάρι
 καὶ μὲ τὴν σέλα τὴν χρυσοῦ καὶ μὲ τὸ χαλινάρι.
 Τῆλογο τὸ ξετίμωτο, ποῦ σὸν περνεῖς σιμά του
 φτρώνεσαι γιὰ μὴ σιγῆμ' ἐπὶ χιλιμίστριμά του.

Γιὰ τὸν μεγάλο Βασιλικῆ
 τῆλογο μόνο πρέπει,
 ποῦ τόσα νέα καὶ παλῆτᾶ
 τὸ μεγαλύνουν ἐπιγῆ.

* Ἄλογο χρυσοσέλιωτο δώστε τοῦ Στρατηλάτου,
 ποῦ νὰ περνεῖ καὶ νὰ σκορποῦν φωτιαῖς τὰ πέταλά του,
 καὶ γύρω καββαλάρηδες νὰ τραγουδοῦν κουμπάροι:
 ἀφέντη μας, πεντάφεντα καὶ πρῶτε καββαλάρη,
 καβαλικεύεις χαίρεσαι, πεζεύεις καμαρόνεις
 κι' ἔπου πατήση τᾶτι σου παρηγοριάς φτρώνεις.

Κι' ἄμένα τ' αὐτοκίνητα δὲν μ' ἄρεσαν καθόλου,
 μοῦ φαίνονται σὸν σόνεργα καὶ σκευὴ τοῦ διαβόλου.
 κι' ἂν τώρα γι' αὐτοκίνητα λῶσσαξαν ὄλοι κι' ὄλαις,
 μὲ τὰ νομίζω πάντοτε τοῦ κόσμου καρμηλιόλαις.

Κι' ἂν τώρα παραγέμισαι αἱ προσφιλεῖς Ἀθῆναι
 μὲ πλῆθος αὐτοκίνητα,
 μὲ μὲσ' ἀξιοθρήνητα
 συγκοινωνίας εἶναι.

Κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν κακῶν, ποῦ γίνονται μ' ἐκείνα,
 ἀφίνου καὶ σὲ τὸ διδάσκει μὲ βρῶμ' ἀπὸ μπενζίνα.

Ὁ Γερμανὲ μητίετα,
 κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν τὴν διαίτα
 τοῦ Βασιλικῆ συμφάσκοι.

Καὶ αὐτοκίνητα σ' ἡμᾶς
 γιὰ περιπάτους κι' ἐκδρομὰς
 δὲν εἶναι παρά φάσκο.

* Ἐξω μπενζίνας μυρωδιά,
 κι' ἐγὼ τὸν Ρήγα, βρῶ παιδιά,
 τοῦ Γένου τοῦ καμάρι,
 τὸν θέλω καββαλάρη.

Μὲ τοῦ χρυσοῦ μας Βασιλικῆ
 τὸ ξαφνικὸ τὰ χάσαμα,
 καὶ τὰ τριγύρω μακαλλεῖα
 τοῦ κόσμου τὰ ἔξασαμα.

Εἰκόνας προσκυνήσαμε
 γιὰ τοῦτο τὴν ὑγεία,
 κι' ὄλοι μας λησημονήσαμε
 τὰ τρομερὰ σφαγαῖα.

* Ὅλοι μὲ τὴν ἀρρώστεια σ' αὐτὴν ἀβρανεῖς,
 κι' ἂν ἔγνηκαν κι' ὁ Φρατέλοι
 πεντάρια δὲν μᾶς μέλει,
 δὲν πρόσσε κανεῖς.

Μὲ τούτη τὴν ἀρρώστεια μὴν ἴσῃς ἐκλογαῖς
 δὲν πρόσσε κανέναν περιφραδῆς Γεγές,
 καὶ μὴ τ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κάνω κουβενοτολαῖς
 γιὰ κάλπαις καὶ γιὰ ψήφους καὶ τέτοιαις ἀ ναγοῦλαις.

Μ' ἐλεύθερο καὶ σκλάβο
 σέρνω χαρὰς χορὸ,
 καὶ μὲ λαμπὰδ ἀνάσω
 καὶ λαμπηθορῶ.

* Ὁ Ρήγας ἔθινε καλά... τὸ Γένος ἄς χαρῆ...
 μὲ τὰ χρυσὰ τῶν ἀμφια προσεύγονται παπάδες,
 κι' ἕνας Στρατὸς σκηρόνεται καὶ λαμπηθοροεῖ,
 ποῦκανε δούλους κι' ἀνάσαν ἐλευθερίας λαμπάδες.

Τόνοι παίανον ἀντηχοῦν
 κι' ἐλεύθεροι λαμπηθοροῦν
 μαζὶ μὲ σκλαβωμένους.

Καὶ βλέπω Ρήγα λατρευτό,
 ποῦ μ' ἕνα φῶς ὄνειρευτὸ
 φωτίζεται τοῦ Γένου.

Ζήτη ζήτη τὸ Κουμπάρο,
 ποῦ ὄμως κλωσᾶ τὸ Χάρου,
 κάθε Μούσα καλαῖει.

Νὰ μᾶς ζήσει τόσα χρόνια
 ὅπου δις καὶ τρις ἐγγόνια
 πολυδύστατος νὰ ᾄῃ.